

Žuvačkový král'

COO
BOO

Enja
Růčková

Žuvačkový kráľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Eva Rúčková
Žuvačkový kráľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Žuvačkový
kráľ

Enja Rúčková
Žuvačkový
král'

*Venujem K., M. a V.
Dali ste môjmu životu zmysel.*

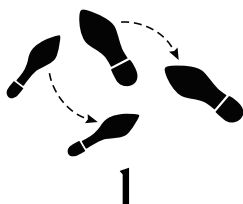
Ak ublížili tebe, zranili aj mňa.

t.A.T.u.: All About Us

ZÁVOZNÍČKA

Zoja hľadela do malého kozmetického zrkadla a zakladala si kontaktné šošovky. Oči jej slzili a brada sa jej chvela, no nevydala ani hláska. Nahovárala si, že plače kvôli zle založeným šošovkám a nie kvôli otcovi.

Bolo šesť hodín ráno. Otec vtrhol do jej izby tak, ako mal vo zvyku. S krikom, hrmotom a zlobou. Zoja mala čo robiť, aby potlačila vlastný strach a nedala mu najavo, že sa ho bojí.

„Ty si už hore?“ vyslovil s neskrývaným prevrpením v hlase.

Neobťažovala sa k nemu otočiť tvár. Naďalej statočne bojovala s nasadzovaním šošoviek. „Hej,“ pritakala mdlo.

„O dvadsať minút odchádzame,“ zavelil a zmizol.

Zoja si rýchlo utrela slzy. Ešteže nosí tie šošovky, môže sa vyhovoriť, že má červené oči kvôli nim. Rýchlo vstala, navliekla sa do teplákov a starého trička, vlasy si uviazala do praktického konského chvosta a na hlavu si dala šiltovku. Bola pripravená.

Otec ju čakal pri avii. Každý iný rodič by sa zaujímal, či sa Zoja stihla aspoň naraňajkovať. Alebo či na dnešný letný prázdninový deň náhodou nemá iný program.

No Ludovitovi Vankovi na dcériných túžbach či potrebách pramálo záležalo. Bol sebecký, autoritatívny a zlomyseľný. Vyžíval sa v tom, že mohol iným, a hlavne svojim najbližším, robiť napriek. Popritom sa rád chválil a rovnako rád klamal. Jeho kamaráti, susedia i rodina sa ho naučili brať s rezervou. Nikto sa mu však neodvážil povedať do očí, že je obyčajný kretén.

Zoja ho ukradomky pozorovala. Dnes si obliekol svoje neodmysliteľné montérkové nohavice a tričko veľmi peknej žltej farby. Vôbec sa nehodilo k jeho stareckej tvári, výrazným vráskam na čele a v okolí kútikov úst, ba ani k jeho studeným zeleným očiam. Nos mal orlí, vlasy šedivé, postavu statnú, nohy chudé. Vpredu sa mu črtalo veľké brucho, ktorého sa nemohol zbaviť, aj keď cez víkendy pravidelne absolvoval rôzne výlety v rámci pešej turistiky. Každému, kto bol ochotný počúvať, sa tým chválil, ale Zoja si aj tak myslela svoje. Vedela, že otec sa toho brucha nikdy nezbaví, pretože trpí veľkou žravosťou.

Povzdychla si a ľahko sa vyšvihla do kabíny avie. Bol to valník so žltou plachtou. Pre Ľudovíta Vanka znamenal zdroj obživy, rozvážal na ňom tovar do predajní v okolí miest Liptovský Mikuláš, Poprad, Vysoké Tatry, občas dokonca zabľúdil i na Oravu až k hraniciam s Poľskom. Zojinou úlohou bolo pomáhať mu počas letných prázdnin, deň čo deň, bez vzdoru a protestov.

Na poburujúce otázky susedov Vanko odpovedal vždy rovnako: *Dcéra mi pomáha dobrovoľne. Nebudem predsa platiť nejakému ožranovi, keď mi závozníčku môže robiť ona. Aspoň sa nebude flákať s pochybnými kamarátmi.*

Pravda bola taká, že naozaj chcel ušetriť náklady na pracovnú silu, ale keby to záviselo iba od neho, Zoja by mu robila závozníčku navyďy. Mohol sa na nej vršiť, obviňovať ju zo všetkých problémov, ktoré sa im na cestách nevyhýbali, a popritom mať istotu, že sa mu neopováži postaviť na odpor. Svoju jedinú dcéru citovým vydieraním a vyhrážkami donútil k tomu, aby bola tichá a poslušná, presne ako jej matka.

Páčila sa mu moc, ktorú mal v rukách. Bol na koni, mohol si robiť, čo sa mu zachcelo, bez toho, aby sa žena s dcérou do neho starali. Nikdy sa im nezodpovedal, ale vyžadoval, aby sa ony zodpovedali jemu. Kontroloval financie, dcérin mobil aj obsah jej skrín. Ženi-

no súkromie si podobným spôsobom narúšať nedovolil, ale ona sa ho tak bála, že keby urobila niečo proti všetkým pravidlám, ktoré v dome zaviedol, určite by to z nej vypáčil. Pokladal ju za hlúpu stvoru so stredoškolským vzdelaním. Eahko ju odtrhol od tých niekoľkých kamarátok a kolegýň, ktoré mala, a tešil sa z jej slabosti a slz. Utvrďoval sa v tom, aký je skvelý, šikovný a múdry, ako si dokáže vydobyť svoje. O tom, že je to na úkor jeho rodiny, neuvažoval. Bol zaslepený sám sebou a vidinou bohatstva, ktoré si bude jedného dňa užívať v dôchodku, a nič iné ho nezaujímalo. Nemal priateľov, ale keď niečo potreboval, vedel byť príjemný, podliezavý, usmievavý. Ľudia, ktorí ho nepoznali, veľmi rýchlo pochopili, že ich iba šikovne využil pre svoje sebecké ciele.

V kabíne avie bolo ticho. Vždy to tak bolo. Zoja odmietala s otcom konverzovať. Ozvala sa len vtedy, keď jej položil nejakú otázku, ale aj to iba veľmi stručne. Úplne sa pred ním uzavrela. Potrebovala sa nejako chrániť, lebo vedela, že nikto sa nepostaví na jej stranu. Mamu nezaujímalo, akú traumatu Zoja zo svojho otca má.

Nikoho to nezaujímalo.

Susedia si o Zoji mysleli, že je zakríknutá, ona však vo svojom vnútri kričala. Snívala o tom, že keď zmaturuje, utečie. V duchu sa tou predstavou opájala, pomáhala jej prežiť každé nové ráno, dodávala jej chuť žiť. Vďaka nej Zoja nestrácala nádej, že sa raz z tohto pekla dostane.

„Ty si gaudžala?“ zaznel v tichu otcov hlas.

Zoja sa strhla. „Nie,“ odvetila. „To je z tých šošoviek.“

Prikývol. „Dnes budeme zásobovať naše mesto.“

Akoby to nevedela. Bolo to tak každý piatok. A znamenalo to, že ak bude dostatočne šikovná, môžu sa domov dostať už okolo tretej poobede. Okamžite sa jej rozprúdila krv v žilách. Možno by mohla zájsť na kúpalisko alebo zavolať Natálii a ísť sa aspoň jedným očkom pozrieť na folkovanie, ktoré bude tento víkend v meste. Ide vlastne

o country-folkový festival, ktorý sa každoročne koná na peknej lúke pod miestnou Skalkou.

Zoja nepochybovala, že tam dnes príde neuveriteľné množstvo ľudí. Chcela byť medzi nimi. Chcela zažiť aspoň trochu zábavy. Chcela si vypočuť skupiny zo Slovenska i Českej republiky a zatancovať si – aj keď folku a country veľmi neholdovala.

„Ale nemysli si, že sa večer budeš flákať,“ prerušil jej myšlienky otec. „Poobede pôjdeš so mnou a s mamou na guláš partiu.“

Zoja sťažka prehltna. „Kam?“

„Na Podbanské,“ usmial sa.

Jej nádej sa práve zrútila ako domček z karát.

Ale prečo by mala ísť? Prečo? Podobných akcií s ním aj s mamou absolvovala už niekoľko a stále sa to skončilo rovnako. Otec sa pripil, bol otravný, ukričaný, s mamou sa iba vadil a na dcéru chlipne pozeral. Zoja v takých chvíľach nedokázala strpieť jeho dotyky, ktoré boli kdesi na hranici dotykov otca k dcére a dotykov muža k žene. Otec sa iba sprostochetl, keď mu Zoja utekala. Prorokoval jej, že ju nikto nebude chcieť, keď je taká netýkavka. Bože, ako ho Zoja nenávidela! A rovnako nenávidela aj letné prázdniny. Prečo nemôže chodiť do školy po celý rok?

Pomrvila sa na sedadle, ruky si položila do lona. „Nie,“ povedala pokojne. „Ja s tebou nikam nepôjdem.“

Otec prekvapene zažmurkal. „Aký máš program?“

„Celé týždne ti robím závozníčku bez nároku na odmenu, tak mi hádam dovoľíš ísť aspoň raz s Natáliou vonku.“

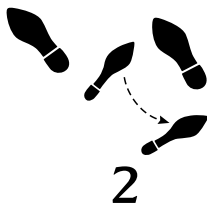
Zasmial sa. „No to určite. Pôjdeš so mnou a to je moje posledné slovo.“ Rozhovor sa preňho skončil. Uprel pohľad na ubiehajúcu cestu pred sebou.

Zoja mlčala. Zaumienila si, že na to folkovanie pôjde a otca môže pokojne aj rozdrapiť od hnevu, jej to bude jedno. Utečie mu. Má predsa už šesťnásť rokov, je samostatná a skoro dospelá. A keď sa

vráti domov, otec jej môže dať maximálne domáce väzenie. Zabiť ju nemôže, pretože by prišiel o závozníčku.

Otec práve sústredene cúval k rampe pri veľkosklade potravín a liehovín. Zoja zoskočila z kabíny. V duchu sa usmievala.

Práve ukladala prepravky s litrovou vodkou do prednej časti korby, ako ju to otec naučil, keď pocítila, že v zaprášenom a dusnom prostredí otcovej korby nie je sama. Ruky jej zastali.

„Netreba ti pomôcť?“ ozvalo sa za ňou.

Zoja sa prudko zvrtila k prichádzajúcemu. Bol to skladník Vlado. Mal dvadsaťtri rokov. Sebavedomie z neho len tak sršalo. Usmieval sa na Zoju od ucha k uchu a nebezpečne sa k nej blížil.

„Nie, vďaka,“ odvetila. Vrátila sa k svojej práci a snažila sa ne-dať najavo, že jeho prítomnosť v tomto stiesnenom priestore medzi prepravkami a potravinárskym tovarom vníma každou svojou bunkou.

Vzápätí pocítila jeho ruku na svojej paži. „Zdá sa, že hovoríš pravdu,“ neprestával sa usmievať. „Na dievča máš skvele vymakané bicepsy.“

Zoja trhla rukou a schovala si ju za chrbát. „Zmizni.“

Vladov úsmev sa ešte rozšíril. Bol veľmi pekný. Oči mal modré, vlasy hnedé, postavu vysokú. „Ale, ale, hádam sa ma nebojíš.“

Bojovne vystrčila bradu. „Nechaj ma robiť si svoju robotu a ty sa vráť k svojej.“

„Môj šéf teraz trochu zabáva tvojho otca. Prišiel som si pokecať.“
Nespúšťal z nej rozžiarený pohľad.

„Nemám záujem.“ Ruky stále stískala za chrbtom. Celá sa chvela.
Pristúpil k nej bližšie. „Ale ja hej,“ ozrejmil. Zrak mu skĺzol po jej postave. „Celkom ma zaujíma, čo robí také pekné dievča na tejto špinavej korbe. To nemáš iné prázdninové aktivity?“

Zoji sa prudko rozbúchalo srdce. Jeho lichotenie ju zaskočilo. Otec jej neustále vykrikoval, že je daromná, škaredá, privysoká a že sa nikdy nevydá. Jej sebavedomie bolo na nulovej úrovni. A zrazu sem príde nejaký Vlado a hovorí, že je pekná. To určite povedal iba preto, aby ju odzbrojil.

Cúvla. „Robím to, čo musím. Ty nie?“

Znova ten úsmev. „Ja nemám veľmi na výber, zato ty áno. Si mladá. Nesnaž sa mi nahovoriť, že ťa to tu baví. Sú tu samí chlapi, ak nerátam tie skysnuté ženské v kancelárii. Ja byť tvojím otcom, v živote by som ťa nevezal na takéto miesto.“

Sklopila zrak. „Som tu dobrovoľne nasilu,“ priznala ticho. „Nemám na výber o nič viac ako ty.“

„Nepovedal by som. Prečo sa otcovi trošku nezalíškaš? Pochybujem, že by ti dokázal dlho odolávať.“

Zoja sa krátko zasmiala. Vrátila sa k ukladaniu prepraviek. Vlado sa nad ňou týčil, tváril sa prekvapene. Nerozumel, prečo zareagovala smiechom.

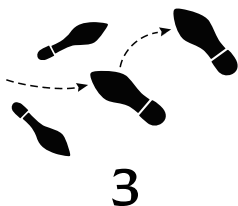
Vtedy podišiel k avii Vanko. Situáciu si vysvetlil po svojom. „Prišiel si mojej dcére kurizovať?“ opýtal sa pobavene.

Vlado sa strhol. Líca mu previnilo zružoveli.

„S jej nešikovnosťou a tuctovou tvárou to nikdy nikam nedotiahne,“ ozval sa znova Vanko a zabodol do Vlada studené oči. „Ty si toho skvelým príkladom.“ S úsmevom sa im stratil z dohľadu.

Vlado pozrel na Zoju, ktorá od poníženia stískala pery, až z nich mala iba tenučkú čiaru. Hneď nato otec naštartoval aviu, vzdia-

lil sa od rampy a čakal. Zoja chvatne uložila prepravky. Spoločne s Vladom zoskočila z korby a pobrala sa ju zavrieť. Vlado jej pomáhal zahasprovať háčiky aj zhodiť plachtu. Potom už len zamračene sledoval, ako Zoja uteká sadnúť si do kabíny k svojmu idiotskému otcovi.

Okolo jedenástej pocítila hlad. Okrem toho ju neuveriteľne provokovali balenia minerálky, ku ktorým jej čoraz častejšie zabiehal zrak. Uvedomila si, že je smädná. Otec sa však o to nestaral. Netrpezlivo postával pri korbe, čakal, kým mu Zoja na jej okraj nachystá podľa dodacieho listu tovar.

Striktne sa držala zoznamu na krehkom papieri. Otec jej dôveroval. Na drobné písmenká nevidel, preto mala Zoja na korbe voľnú ruku. Nechal ju, nech si tovar poukladá tak, aby mala o všetkom prehľad a aby mu vedela rýchlo podať to, čo si predajne objednali. S jej prácou bol spokojný, no nikdy jej to nepovedal.

Zahľadel sa na dcérinu zamračenú tvár. Vycítil, že niečo nie je v poriadku. „Čo je?“ opýtal sa.

Zoja naňho krátko pozrela. „Na objednávke sú tri balenia malého kečupu a my máme iba dve.“ Doniesla mu na okraj korby kečup. Tvárila sa ustarane.

„Ukáž mi ten papier,“ vystrel k nej otec ruku. Založil si okuliare, chvíľu škúľil na drobné písmenká, potom pozrel na Zoju. „Nevyložili sme jedno balenie niekde inde?“

Pokrútila hlavou. „Kečup si objednala len táto predajňa. Nijaká iná.“ Srdce jej splašene bilo. Vedela, čo bude nasledovať, ešte skôr, ako sa to stalo.

Otcova tvár sa skrivila. „Zdá sa, že ten mladý skladník ťa úplne pobláznil!“ vybuchol. „To si si nemohla skontrolovať tovar, ktorý ti doniesol? Kolkokrát ti mám pripomínať, že len čo opustíme rampu, za tovar zodpovedám ja?“ Rozčúlene rozhodil rukami. „Teraz to balenie musím zaplatiť z vlastného vrecka!“

„Čo... čo keby sme zavolali do skladu, či sa niekde nestala chyba?“ spýtala sa Zoja roztrasene.

„Znova si to odflákla! Nedá sa na teba vôbec spoľahnúť! Len čo sa pri tebe objaví ten povalač, začne ťa svrbieť medzi nohami. Si obyčajná...“ zrazu od nej odvrátil hlavu a niečo si nenávisťne zašomral.

Zoja naňho zdesene hľadela. Srdce jej vynechalo úder. Ako jej takéto odporné slová môže povedať vlastný otec? Preboha!

Vanko zložil objednávku, zobral kečupy a stratil sa v predajni. Roztrasená Zoja sa posadila na najbližšiu prepravku. Snažila sa zhlboka dýchať, upokojiť sa, ale vôbec sa jej to nedarilo. Upierala zrak pred seba, sledovala mladé dievčatá, ktoré boli približne v jej veku. Kráčali po chodníku oproti nej, bezstarostne sa smiali.

Zoju v očiach zaštipali slzy. Prečo nemôže byť ako ony? Prečo musí trčať na tejto korbe? Čo komu urobila, že musí takto trpieť? Tak rada by sadla na bicykel a utiekla niekam ďaleko, preč od otca, špiny a skladníkov, ktorí na ňu občas pozreli tak čudne, až ju striaslo odporom.

Otec sa vrátil. Vyštekol na Zoju, že si má sadnúť do kabíny. Urýchlene poslúchla. A keď sa už viezli po ceste, spustil: „Ako mi to chceš vysvetliť? Kam sa podel ten kečup?“

Zoja pokrčila plecami.

„A kto to má vedieť?“ kričal otec. „Nevravel som ti, že si máš pred zrakom skladníka aj tri razy skontrolovať, či máš všetok tovar, a potom ho nakladať na korbu?“